

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Ostravě rozhodl samosoudkyní JUDr. Kateřinou Štěpánovou, Ph.D., v právní věci

žalobce: O. D.
zastoupený advokátem Mgr. Petrem Kaustou
se sídlem Čs. Legií 5, 702 00 Moravská Ostrava
proti
žalovanému: Krajský úřad Moravskoslezského kraje
se sídlem 28. října 117, 702 18 Ostrava

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 18. 3. 2019 č. j. MSK 20751/2019, sp. zn. DSH/4242/2019/Zaj, o dopravním přestupku

takto:

- I. Rozhodnutí žalovaného Krajského úřadu Moravskoslezského kraje ze dne 18. 3. 2019, č. j. MSK 20751/2019, sp. zn. DSH/4242/2019/Zaj, **se ruší** a věc se žalovanému **vrací** k dalšímu řízení.
- II. Žalovaný **je povinen** zaplatit žalobci náklady řízení ve výši 28 570 Kč k rukám Mgr. Petra Kausty, advokáta, a to do 30 dnů od nabytí právní moci tohoto rozsudku.

Odůvodnění:

I. Specifikace věci

1. Napadeným rozhodnutím žalovaný zamítl odvolání žalobce a potvrdil rozhodnutí správního orgánu prvního stupně (Magistrátu Města Havířova, správního odboru ze dne 13. 12. 2018, č. j. MMH/2847/2018-19, sp. zn. 721/P/2847/2018/Šve), jímž byl žalobce uznán vinným přestupkem na úseku zákona č. 361/2000 Sb., o provozu na pozemních komunikacích, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o silničním provozu“), jehož se měl dopustit tím, že při řízení motorového vozidla držel v ruce mobilní telefon, čímž měl porušit § 7 odst. 1 písm. c) zákona o provozu na pozemních komunikacích a spáchat přestupek předpokládaný § 125c odst. 1 písm. f) bod 1 téhož zákona. Za zmíněný přestupek byla žalobci uložena sankce a byl zavázán k náhradě nákladů správního řízení.
2. Krajský soud předeseílá, že přezkoumává napadené rozhodnutí již podruhé, a to v návaznosti na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 27. 7. 2022, č. j. 3 A s 98/2020-23, jímž byl zrušen zamítavý rozsudek Krajského soudu v Ostravě ze dne 27. 2. 2020, č. j. 18 A 17/2019-32.
3. V právě probíhající řízení je krajský soud vázán právním názorem vysloveným v rozsudku kasačního soudu, jenž uložil soudu krajskému, aby se pokusil obstatat kamerový záznam z policejního vozu zachycující průjezd žalobce v místě a čase, kdy mělo dojít ke spáchání přestupku. Nebude-li možné u objektivních příčin tento důkaz provést, má krajský soud vycházet ze stávajících důkazů a před vydáním nového rozhodnutí zhodnotit dopad neprovedení předmětného důkazu již v rámci správního řízení na zákonnost rozhodnutí žalovaného.

II. Relevantní zjištění z obsahu správních spisů a shrnutí předchozích řízení

4. Z hlediska skutkových zjištění vyplývajících z připojeného správního spisu správního orgánu prvního stupně vzal v daném případě krajský soud za prokázány následující skutečnosti:
  - z oznámení přestupku ze dne 3. 1. 2018 se podává, že žalobce držel v levé ruce u levého ucha mobilní telefon, přičemž v té době řídil motorové vozidlo. V oznámení figuruje vyjádření žalobce poukazující na nepřízeň počasí a sníženou viditelnost, popírající držení telefonu v levé ruce; žalobce uvedl jako svědkyni E. D., svou manželku a spolujezdkyni;
  - v úředním záznamu ze dne 3. 1. 2018 vyhotoveném zasahujícími policisty je popisován děj s tím, že policisté, dohlízející nad bezpečností silničního provozu, spatřili vozidlo, jehož řidič ve své levé ruce držel mobilní telefon, který měl přiložen u levého ucha. V tu dobu křižovatkou neprojíždělo žádné jiné vozidlo, které by zakrylo výhled na řidiče. Vozidlo zastavilo v pravém jízdním pruhu před světelnou křižovatkou, neboť na světelném zařízení svítilo červené světlo. Podprap. P. zastavil služební vozidlo před hranicí uvedené světelné křižovatkou v levém jízdním pruhu vedle vozidla žalobce. Vozidla byla od sebe vzdálená maximálně 1 metr, žalobce po celou dobu držel v ruce u levého ucha mobilní telefon bílé barvy. Řidič s přestupkem nesouhlasil. Po celou dobu ve voze Škoda Octavia na místě spolujezdce vpředu seděla manželka žalobce, jež se k věci odmítla vyjádřit. Z oznámení dále plyne, že v době průjezdu předmětného vozidla křižovatkou policejní vozidlo stálo k němu čelně ve vzdálenosti cca 9 m. Služební vozidlo

policistů je vybaveno kamerovým systémem, avšak po prozkoumání záznamu bylo zjištěno, že je nepoužitelný, neboť nelze vidět dovnitř vozidla, kdy kamera zaznamenala pouze průjezd vozidla.

- dne 16. 4. 2018 byl před správním orgánem vyslechnut žalobce. Sdělil, že na křižovatce zastavil na červený signál, přičemž vedle něj v levém jízdním pruhu zastavilo policejní vozidlo. Řekl své manželce: „Uvidíš, že nás policisté zastaví“, protože měl v levé ruce pouzdro s brýlemi, které si chtěl nasadit z důvodu horší viditelnosti. Pouzdro je černé. Vlastní mobilní telefon iPhone šedostříbrné barvy. K dotazu správního orgánu uvedl, že telefon tehdy v ruce nedržel a to ani v době, kdy stál na uvedené křižovatce;
- svědkyně D. při ústním jednání popřela, že by žalobce telefonoval v době, než je zastavila policejní hlídka, telefonní přístroj v levé ruce v té době nedržel. Držel černé pouzdro s brýlemi, které mu podávala, protože bylo šero. Brýle si již nasadit nestihl, neboť když stáli na křižovatce, všiml si žalobce vedle stojícího policejního auta a říkal, že je určitě zastaví. Žalobkyně odpověděla, že si možná budou myslet, že telefonuje, neboť žalobce držel pouzdro v levé ruce na úrovni svého ucha a byl loktem opřený o dveře. Na otázku, zda si pamatuje, kde se v době policejní kontroly nacházel mobilní telefon žalobce, odpověděla, že ho měl na palubní desce. O jakou značku telefonu se jedná, neví, telefon je šedočerný a je na něm vyobrazeno jablko. K dotazu právního zástupce žalobce sdělila, že tehdy bylo šero, a proto žalobci podávala brýle;
- svědek policista L. P. při ústním jednání uvedl, že v době kontroly silničního provozu seděl vedle řidiče; vozidlo řídil kolega P. Stáli v křižovatce a čekali, aby mohli odbočit. Z pravé strany jelo vozidlo, jehož řidič držel v levé ruce telefon u ucha. Bylo viditelné, že to byl telefon bílé barvy. Vozidlo zastavilo na křižovatce, jelikož na semaforech byla červená. Odbočili s vozidlem do levého jízdního pruhu a zastavili na úrovni vozidla žalobce. I po dobu stání na křižovatce měl řidič telefon u levého ucha. Řidič pohyboval ústy, z čehož se dalo vydedukovat, že telefonuje. Následně na zelený signál se vozidlo rozjelo, přičemž řidič měl stále telefon u ucha. Žalobce skutek popíral. V té době nebyla viditelnost natolik snižena, aby do jeho auta zřetelně neviděli. Svědek sdělil, že policejní automobil je vybaven záznamovým zařízením, které je umístěno za čelním sklem. Záznam z tohoto zařízení s kolegou zkoumali, přičemž z něj není zřejmé, že řidič drží v ruce telefon. Záznam není natolik kvalitní, aby v dané situaci byl použitelný;
- svědek policista D. P. uvedl, že si všimli řidiče, který drží v levé ruce telefonní přístroj bílé barvy, jednalo se o mobilní telefon. Před světelnou křižovatkou dojížděli k úrovni vozidla žalobce, jenž je uviděl a telefon dal dolů. Jelikož se svědek věnoval řízení vozidla, neví, zda ho poté zvedl, anebo zda ho měl ještě v ruce. Vozidlo řidiče stálo tehdy v pravém jízdním pruhu, oni stáli v pruhu levém a kolega byl od řidiče vzdálen asi 1 m. Ve chvíli, kdy se na řidiče svědek podíval, viděl, že držel telefon u levého ucha. V době, kdy kolega P. jednal s řidičem ohledně přestupku, svědek vyzval jeho manželku k předložení občanského průkazu, ptal se, zda žalobce telefonoval, předtím ji poučil o jejích právech a povinnostech, na což manželka žalobce sdělila, že vysvětlení podat odmítá.

5. Součástí správního spisu Magistrátu města Havířova správního odboru je rozhodnutí ze dne 24. 5. 2018 o přestupku žalobce, které bylo k odvolání žalobce následně zrušeno

rozhodnutím žalovaného ze dne 25. 9. 2018 a věc byla správnímu orgánu prvního stupně vrácena k novému projednání. Dne 13. 12. 2018 vydal správní orgán prvního stupně další rozhodnutí o dopravním přestupku žalobce, jež žalobce napadl odvoláním, o němž, jak bylo shora uvedeno, rozhodl žalovaný žalobou napadeným rozhodnutím.

6. V **žalobě** žalobce namítal, že je svědeckým výpovědím policistům přisuzována vyšší míra pravdivosti na úkor jiného svědka, rodinného příslušníka žalobce. Dále žalobce zpochybnil věrohodnost policistů, kteří označili telefonní zařízení, které měl žalobce držet, za telefon bílé barvy, on však vlastní telefon barvy šedostříbrné. Dále žalobce nesouhlasil s tím, že si policisté, tedy svědci ve správním řízení, sami vyhodnotili průkaznost a použitelnost kamerového důkazu, přičemž důsledku jejich postupu tento důkaz ve správním řízení nemohl být proveden.
7. Jak již bylo předestřeno výše, krajský soud rozsudkem ze dne 27. 2. 2020 žalobu zamítl, přičemž konstatoval, že správní orgán žalobci prokázal spáchání předmětného přestupku na základě výpovědi svědků, zasahujících policistů, jež hodnotil jako důvěryhodné, přičemž naopak shledal nevěrohodnou výpověď svědkyně E.D. Krajský soud považoval za hlavní důkazní prostředek zrakový vjem spojený s pozorováním přestupkového děje, neboť kamerový záznam byl nepoužitelný, přičemž nemohl postihnout žalobce v situaci, kdy telefonoval (kamerový záznam nemohl dle názoru správního orgánu, a následně i krajského soudu, zaznamenat vozidlo žalobce v situaci, kdy stálo před křižovatkou, a žalobce telefonoval, neboť bylo umístěno za předním sklem policejního vozidla, kdežto vozidlo žalobce v tu dobu stálo ve vedlejším pravém jízdním pruhu, tj. vedle policejního vozidla). Krajský soud proto nepřistoupil na důkazní návrh žalobce spočívající ve vyžádání kamerového záznamu a jeho provedení k důkazu.
8. Nejvyšší správní soud se ve zrušujícím rozsudku ze dne 27. 7. 2022 neztotožnil s hodnocením průkaznosti kamerového záznamu učiněným správním orgánem, a implicitně převzatým krajským soudem. Byť v souzené věci hodnotil svědecké výpovědi policistů za konzistentní, zdůraznil, že nelze předjímat obsah kamerového záznamu v projednávané věci. Obecně se totiž jedná o důkaz objektivně zachycující určitý skutkový jev (na rozdíl od svědeckých výpovědí), a mohl by tedy potenciálně otrást i konzistentními výpověďmi svědků (zasahujících policistů).

III. Posouzení věci krajským soudem po kasaci ze strany Nejvyššího správního soudu

9. O žalobě krajský soud rozhodl vycházeje ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování žalovaného správního orgánu (§ 75 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb. soudního řádu správního, dále jen „s.ř.s.“), byl vázán názorem Nejvyššího správního soudu (dle § 110 odst. 4 s.ř.s.).
10. Krajský soud dotazem u příslušného policejního orgánu zjistil, že u posuzovaného skutku nebyl obstarán žádný kamerový záznam, neboť hlídka na místě po prozkoumání záznamu z kamerového systému umístěného ve služebním vozidle záznam nezajistila, neboť na záznamu nebylo vidět do motorového vozidla žalobce. Uvedené policejní vozidlo již není v provozu. Kamerový záznam tedy nelze soudu poskytnout.

11. Ve věci bylo jednáno dne 11. 10. 2022.
12. Žalobce u jednání navrhl zrušení napadeného rozhodnutí. Poukázal na skutečnost, že hlídka při zásahu byla srozuměna s tím, že žalobce s přestupkem nesouhlasí, a proto měla kamerový záznam zajistit, neboť se jednalo o jediný objektivní důkaz. Pokud takto neučinila pouze na základě své úvahy o jeho neprůkaznosti, pochybila, neboť hodnocení důkazů přísluší pouze správním orgánům. Měl za to, že ve věci byl postupem policistů, kteří „nezaknivovali“ jediný objektivní důkaz, tedy kamerový záznam, tento zpřístupněn pro správní orgán, jenž následně nemohl náležitě zjistit skutkový stav. Vyhodnocení důkazů nepřísluší zasahujícím policistům, nýbrž správním orgánům. V tomto kontextu se žalobci postup policistů a jejich výpovědi jeví jako nevěrohodné, přičemž odkázal na i na judikaturu Nejvyššího správního soudu, podle níž by policisté měli blíže popsat předmětný mobilní telefon, například co do designu a barvy.
13. U jednání žalovaný navrhl zamítnutí žaloby jako nedůvodné. Zdůraznil, že policisté v postavení svědků shodně uvedli, že zastavili své vozidlo na semaforu vedle vozidla žalobce ve vzdálenosti cca 1 m a takto viděli mobilní telefon u ucha žalobce. V této poloze vozidla je logické, že kamera umístěná na předním skle, nemohla danou situaci zachycovat. Jiná je situace u popisu průjezdu vozidla žalobce, která dle výpovědi policistů zachycena na kamerovém záznamu byla, ovšem dovnitř vozidla nebylo vidět. Žalovaný se též vyjádřil k mechanismu pořizování kamerových záznamů, přičemž je mu z úřední činnosti známo, že pořizování kamerových záznamů v policejních vozidlech vybavených nahrávacím zařízením probíhá tak, že nastartováním vozidla se kamera zapne, záznam se nahrává tzv. na smyčku, a proto, aby byl záznam materializován na nosiči, který se předkládá správnímu orgánu, musí dát hlídka pokyn technikovi. Žalovaný souhlasil s tím, že není úkolem policejního orgánu hodnotit důkazy a jejich postup v souzené věci spočívající v tom, že nepředali kamerový záznam správnímu orgánu na základě své vlastní úvahy, nebyl správný. Toto pochybení však již správní orgán nemohl napravit s ohledem na mechanismus pořizování záznamu kamerovým záznamem. Správní orgán proto vycházel z důkazů, které měl k dispozici, tedy svědeckých výpovědí a výpovědi žalobce. Dále žalovaný poukázal na skutečnost, že aktuální rozhodovací praxe již s ohledem na vývoj designu mobilního telefonu nevyžaduje povinnost detailně popisovat předmětné hovorové zařízení. Tento typ přestupků bývá běžně dokazován pouze svědeckými výpověďmi. Určení barvy je s ohledem na dnešní typy mobilních telefonů dostačující. K absenci kamerového záznamu žalovaný zdůraznil, že policisté vypověděli, že přestupek zpozorovali v momentě, kdy stáli vedle vozidla žalobce na křižovatce. Z logiky věci by kamerové zařízení s ohledem na své umístění nemohlo přestupek zachytit. Kamerový záznam by tak byl neprůkazný. I se vznesenými výhradami považoval proto žalovaný výpovědi policistů za věrohodné, neboť vypověděli, že při zhlédnutí kamerového záznamu, který zachycoval průjezd vozidla žalobce, nebylo vidět do vnitřních prostor automobilu žalobce, a záznam by tak byl neprůkazný. K momentu, kdy vozidla žalobce a policistů stála vedle sebe, jiné důkazy neexistují.
14. Krajský soud dospěl k závěru, že žaloba je důvodná.

15. Krajský soud předně ve stručnosti shrnuje relevantní právní úpravu aplikovanou v souzené věci.
16. Podle § 74 odst. 1 písm. f) zákona č. 250/2016 Sb., o odpovědnosti za přestupky a řízení o nich, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o odpovědnosti za přestupky“) platí, že orgán policie učiní nezbytná šetření ke zjištění osoby podezřelé ze spáchání přestupku a k zajištění důkazních prostředků nezbytných pro pozdější dokazování před správním orgánem, nasvědčují-li okolnosti tomu, že byl spáchán přestupek podle zákona o silničním provozu (...).
17. Jak vyplývá z komentáře k danému ustanovení (dostupný v systému ASPI), citovaná právní úprava se věnuje oznamování přestupku v širším slova smyslu, tedy nejen samotnému oznámení, ale také souvisejícímu postupu jako prošetřování přestupku a vyřízení věci namísto oznámení přestupku. Vztahuje se na přestupky, které vzhledem k předmětu činnosti policie bude orgán policie častěji oznamovat a kde lze předpokládat možnost zajištění důkazů nebo podrobnějšího zjištění podkladů pro přestupkové řízení právě ze strany oznamovatele, tedy orgánu policie (typově tedy i přestupky v silniční dopravě - poznámka soudu). Orgánu policie se zde ukládá provést nezbytná šetření za účelem zjištění základních skutečností o oznamovaném přestupku. Ve své podstatě se totiž jedná o jednu ze základních činností policie.
18. Krajský soud zdůrazňuje, že předmětem souzené věci je správní trestání, v němž se dle ustálené judikatury Nejvyššího správního soudu aplikují obdobné zásady jako v právu trestním. Kategorie správních deliktů je totiž kategorií trestního práva v širším slova smyslu, a proto je třeba trvat na jednotě trestání za trestné činy a správní delikty (viz rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 31. 10. 2008, čj. 7 Afs 27/2008 - 46, ze dne 16. 4. 2008, čj. 1 As 27/2008 - 67, nebo ze dne 7. 5. 2008, čj. 1 As 35/2008 - 51). Pro trestnost přestupků musí proto platit obdobné principy a pravidla jako v případě trestných činů.
19. Uvedené platí samozřejmě i o procesu dokazování, jehož nedostatky se řadí pod tzv. vady řízení. Vada řízení obecně znamená, že řízení nebylo vedeno v souladu se zákonem. Existují vady, které lze napravit ještě v průběhu řízení, ale i vady, které zatěžují samotné rozhodnutí. Ve správním řízení se rozhodnutí neruší kvůli „menším vadám“, které mají malý nebo žádný vliv na situaci a u nichž lze dovodit, že by výrok rozhodnutí byl stejný i za situace, kdyby k vadě řízení vůbec nedošlo (srovnej například rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 14. 10. 2005, č. j. 6 Ads 57/2004 - 59). Jiná je ovšem situace u „těžších vad“, které jsou důvodem ke zrušení vydaného rozhodnutí. Příkladem může být porušení procesních práv účastníka ze strany správního orgánu. Co se týče porušení procesních práv, v souvislosti s procesem dokazování se jako příklad nabízí zejména odepření možnosti navrhnout důkaz. Dle názoru krajského soudu půjde i o nemožnost navržený důkaz provést v důsledku pochybení orgánu povinného daný důkaz zajistit.
20. V souzené věci žalobce, jenž od prvního kontaktu s policejním orgánem tzv. „šel cestou popěrnou“, ve správním řízení navrhoval k důkazu provést záznam z kamerového systému umístěného v policejním voze zasahujících policistů. Kamerový záznam nicméně k důkazu proveden nebyl, resp. ani reálně nemohl být proveden, neboť policejní orgán, jemuž z výše citovaného § 74 zákona o odpovědnosti za přestupky plyne povinnost důkazní

prostředky zajistit, toto neučinil na základě své vlastní úvahy o průkaznosti takového důkazu.

21. Uvedený postup zasahujících policistů, který byl akceptován žalovaným, nelze aprobovat. Kamerový záznam byl v souzené věci opravdu jediným objektivním důkazem a za situace, kdy nebyl ve správním řízení předložen, byl žalobce z přestupku usvědčen toliko na základě svědeckých výpovědí zasahujících policistů, která byla hodnocena jako věrohodná.
22. Krajskému soudu je z vlastní rozhodovací praxe i ustálené judikatury správních soudů známo, že přestupci může být přestupek spočívající v držení hovorového zařízení, jakožto přestupek pozorovatelný pouhým okem, přičítán toliko na základě hodnověrné výpovědi zasahujících policistů, kteří ve správním řízení vystupují v postavení svědka, zejména za situace, kdy neexistuje kamerový záznam o daném přestupkovém ději. V souzené věci ovšem policejní vozidlo nahrávacím zařízením disponovalo a kamerový záznam o přestupkovém ději pořízen byl. Následným služebním postupem zasahujících policistů byl ovšem tento důkaz znehodnocen, a to v důsledku vlastní úvahy, resp. vyhodnocení si jeho průkaznosti.
23. V řízení o přestupku se nicméně nelze spokojit s tím, že skutečnost, že obviněný z přestupku se jej dopustil, se jeví být pravděpodobnou, či dokonce nejpravděpodobnější verzí rozhodného skutkového děje. Existuje-li pochybnost, tzn., existuje-li ne zcela nepravděpodobná možnost, že skutkový děj se odehrál jinak než tak, že naplňuje všechny znaky skutkové podstaty přestupku, nepřipadá shledání viny spácháním přestupku v úvahu (srovnej například rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 18. 5. 2011, č.j. 7 As 4/2011 – 79.)
24. Zásada *in dubio pro reo* je jednou ze stěžejních zásad českého, resp. evropsko-kontinentálního trestního procesu. Jejím obsahem je pravidlo, že je vždy nutno v případě pochybností o zjištěném skutkovém stavu přiklonit se ke skutkové verzi pro obviněného příznivější. Uvedená zásada je integrální součástí širšího principu presumpce nevinny jako jednoho ze základních postulátů trestního procesu zakotveného nejen v trestních předpisech, ale také v rovině ústavní. Již výše bylo zdůrazněno, že v řízení o přestupku se uplatňují stejné zásady jako v právu trestním, tedy i zásada presumpce nevinny a zásada *in dubio pro reo*, jež jsou do značné míry vzájemně provázány a z nichž plyne, že správní orgán je povinen postavit nad vší rozumnou pochybnost na jisto, že se deliktního jednání dopustil právě ten, kdo má být za přestupek postižen.
25. V souzené věci žalovaný posvětil postup, kdy policisté, jež jsou odpovědní za zajištění důkazního materiálu a jež se následně ve správním řízení stali jediným usvědčujícím důkazem, v důsledku vlastního služebního postupu učinili jediný důkaz objektivně možný žalobce vyvinut, nepoužitelným, a zmařili tím možnost daný důkaz ve správním řízení provést. Naznačený postup policistů ve vztahu ke kamerovému záznamu by též mohl oslabit jejich důvěryhodnost jakožto dalšího důkazního pramene (tj. jako svědků). Pokud tedy žalovaný žalobce shledal vinným na základě skutkového stavu zjištěného bez provedení důkazu kamerovým záznamem, zatížil své rozhodnutí vadou.

26. V této souvislosti lze podpůrně odkázat i na trestně-právní judikaturu týkající se zajišťování důkazu policejním orgánem. Dle rozsudku Nejvyššího soudu České republiky ze dne 17. 12. 2002, sp. zn. 4 Tz 93/2002, nezajištění všech, v úvahu přicházejících, stop při ohledání místa činu může být vadou řízení, mající vliv na správnost a zákonnost rozhodnutí.
27. V posuzované věci totiž nelze bez dalšího předjímat obsah kamerového záznamu. Kamerový záznam nebyl, a ani být nemohl zhlédnut správním orgánem či krajským soudem, a to v důsledku služebního postupu zasahujících policistů. Je to ovšem pouze a jen důkaz kamerovým záznamem, který mohl v souzené věci přestupkový děj zaznamenat objektivně a potenciálně otrást i zcela konzistentními výpověďmi zasahujících policistů. Význam jeho provedení byl dán tím, že skutkové závěry žalovaného stojí toliko na výpovědi policejního orgánu, který zmařil provedení daného důkazu, zatímco byla odmítnuta skutková tvrzení podávající se z výpovědi třetí svědkyně a žalobce jako obviněného z přestupku.
28. Za této situace je dána „ne zcela nepravděpodobná možnost“, že se skutkový děj mohl odehrát jinak. Žalovaný proto zatížil své rozhodnutí vadou, pokud „nekriticky“ akceptoval postup policejního orgánu, v důsledku něhož žalovaný nedisponoval kompletní „baterií důkazů“, na jejímž podkladě by mohl zjistit skutkový stav věci beze vší pochybnosti.
29. V dalším řízení proto žalovaný opětovně posoudí odpovědnost žalobce za přestupek ve světle zásady *v pochybnostech ve prospěch*, přičemž pochybení policejního orgánu při zajišťování důkazů nemůže být kladeno k tíži obviněnému z přestupku. Krajský soud připomíná, že v případě pochybností o zjištěném skutkovém stavu se má správní orgán přiklonit ke skutkové verzi pro obviněného příznivější.

VI. Závěr a náklady řízení

30. Za této situace krajskému soudu nezbylo než v souladu s § 78 odst. 1 s.ř.s. žalobou napadené rozhodnutí žalovaného tímto rozsudkem zrušit a věc mu vrátit podle § 78 odst. 4 s.ř.s. k dalšímu řízení, v němž je žalovaný právním názorem krajského soudu vázán (§ 78 odst. 5 s.ř.s.). Krajský soud vzhledem k přijatému závěru nevypořádával všechny námitky vznesené žalobcem, zejména námitku stran neurčené barvy mobilního telefonu.
31. V řízení byl plně procesně úspěšný žalobce, jemuž v souladu s ustanovením § 60 odst. 1 s.ř.s. vzniklo právo na náhradu nákladů řízení. Krajský soud rozsudkem rozhodoval i o náhradě nákladů řízení před Nejvyšším správním soudem dle § 110 odst. 3 s.ř.s. Žalovaný je zavázán k náhradě nákladů řízení žalobci podle vyhlášky Ministerstva spravedlnosti č. 177/1996 Sb., o odměnách advokátů a náhradách advokátů za poskytování právních služeb (dále jen „advokátní tarif“), ve výši 15 500 Kč za pět úkonů právní služby á 3 100 Kč (první porada s klientem včetně převzetí a přípravy zastoupení, 2 x písemné podání ve věci samé - žaloba a kasační stížnost, 2 x účast u soudního jednání ve dnech 27. 2. 2020 a 11. 10. 2022) podle § 9 odst. 2 advokátního tarifu; a dále ve výši 1 500 Kč jako paušální náhradu hotových výdajů za pět úkonů právní služby á 300 Kč ve smyslu § 13 odst. 4 advokátního tarifu; to vše navýšeno o daň z přidané hodnoty v zákonné výši. K náhradě nákladů řízení patří i uhrazené soudní poplatky ve výši 3 000 Kč a 5 000 Kč. Celková náhrada nákladů

[Sem zadejte text.]

řízení představuje tedy částku 28 570 Kč. Všechny tyto náklady žalobci podle obsahu spisu prokazatelně vznikly a jedná se o náklady nezbytně nutné k uplatnění jeho práv. Soud žalovaného k jejich zaplacení zavázal k rukám zástupce žalobce podle § 149 odst. 1 zákona č. 99/1963 Sb., občanského soudního řádu, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „o.s.ř.“) ve spojení s ustanovením § 64 s.ř.s. Lhůtu k zaplacení soud stanovil v souladu s ustanovením § 160 odst. 1 o.s.ř., neboť tato lhůta je přiměřená možností žalovaného.

Poučení:

Proti tomuto rozsudku je možno podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů od jeho doručení k Nejvyššímu správnímu soudu v Brně.

Nejvyšší správní soud kasační stížnost proti tomuto rozsudku odmítne pro nepřijatelnost, pokud nebude svým významem podstatně přesahovat vlastní zájmy stěžovatele.

Nesplní-li povinný dobrovolně, co mu ukládá toto vykonatelné rozhodnutí, může oprávněný podat návrh na soudní výkon rozhodnutí.

Ostrava 11. října 2022

JUDr. Kateřina Štěpánová, Ph.D.
samosoudkyně

Shodu s prvopisem potvrzuje M.R.